

15. Indische mijnwet.

toch geen goud en zilver geregend als weleer het manna voor de Israelieten in de woestijn? Men heeft het toch uit den grond moeten halen. Men heeft dus wel degelijk gegraven en diep ook. Van veenderijen is vermoedelijk geen sprake, want turf kent men in Indië niet, maar mijnen zijn wel degelijk bekend en vandaar dat de Indische specialiteiten zeggen, dat in verschillende streken van Indië de bevolking zeer ontstemd zoude zijn wanneer haar de mijnen worden ontnomen. Dit geloof ik waarachtig wel, ik zou mij ook zeer ontstemd gevoelen wanneer die mijnen van mij waren.

De zaak is dus niet goed te praten met het hoogheidsrecht van den Staat of met de bepalingen die voor Europeanen gelden of met het Indische recht. Wat zal ik antwoorden als afgevaardigde, waar men mij vraagt te beschikken over het eigendom van een ander? Dan antwoord ik: zoolang mij niet bewezen is dat de Staat volkomen recht op de mijnen heeft, en dit heeft hij niet, want noch het hoogheidsrecht van den Staat, noch de bepalingen geldende voor Europeanen, noch het Indonesische recht geven den Staat eenige rechten, — zoolang kan ik niet anders doen dan mijn stem te weigeren aan dit wetsontwerp.

Wegens het ver gevorderde uur wordt de beraadslaging verdaagd en de vergadering gesloten.

VERBETERINGEN.

In de rede van den heer Röell, voorkomende op:

bladz. 393, kol. 2, reg. 34 v. b., staat: waarin; lees: wanneer in;

aldaar, reg. 25 v. o., staat: vreemd, is; lees: vreemd is.;

bladz. 394, kol. 1, reg. 6 v. b., staat: Oostersche; lees: Westersche.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet houdende bepalingen tot wering van de San José schildluis (*Aspidiotus perniciosus*). (18)

1. In de Nota naar aanleiding van het Verslag van de Tweede Kamer over dit wetsontwerp (n°. 5 der Stukken) erkent de Regeering, dat terugneming van het wetsontwerp, ingediend in Mei 1898 en indiening van een nieuw voorstel meer overeenkomstig de *letter* der wet van 2 April 1898 (*Staatsblad* n°. 79) ware geweest. Eenige leden spraken het vertrouwen uit, dat in het vervolg in een dergelijk geval die stipte naleving der wet zoude plaats hebben, al ontkenden zij niet, dat de door de Regeering gevolgde weg minder omslachtig is.

2. Eenige leden achtten het minder regelmatig, dat, gelijk in het oorspronkelijk wetsontwerp geschiedde, een ontwerp wordt ingediend in de considerans waarvan een koninklijk besluit wordt aangehaald, dat nog de dagtekening en het nummer van het *Staatsblad* mist.

Vastgesteld 17 Mei 1899.

MAGNÉE.
RÖELL.
VAN ASCH VAN WIJCK.
REEKERS.
BRANTSSEN VAN DE ZIJP.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet tot wijziging van de begroo-ting van Nederlandsch-Indië voor het dienstjaar 1899. (149)

Men bracht algemeen hulde aan de vrijgevigheid der heeren

P. W. JANSSEN, J. NIENHUIS en H. C. VAN DEN HONERT, die een ruime som ten behoeve van een edel doel ter beschikking van de Regeering hebben gesteld.

Met het wetsontwerp verklaarde men zich ingenomen.

Eenige leden spraken den wensch uit, dat de Regeering op den ingeslagen weg moge voortgaan.

Zij vestigden hare aandacht op het niet lang geleden te Djocja gevestigde hospitaal, waarvoor de Sultan van Djocja den grond heeft geschonken en waaromtrent zich de regent van Demak bijzonder gunstig heeft uitgelaten.

Zij vertrouwden, dat de Regeering zou willen overwegen of er wellicht termen bestaan om ook dit hospitaal geldelijk te stennen.

Vastgesteld 17 Mei 1899.

MAGNÉE.
RÖELL.
VAN ASCH VAN WIJCK.
REEKERS.
BRANTSSEN VAN DE ZIJP.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet tot nadere regeling van het Curaçaosche muntwezen. (155)

Gaarne verwachtte men, dat de Regeering rekening zal houden met de praktische bezwaren, die zich bij de invoering van den overigens gewenschten maatregel mochten voordoen.

Vastgesteld 17 Mei 1899.

MAGNÉE.
RÖELL.
VAN ASCH VAN WIJCK.
REEKERS.
BRANTSSEN VAN DE ZIJP.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het Ontwerp van Wet tot bekrachtiging van eene overeenkomst betreffende de overneming van eene vordering van de Hollandsche IJzeren Spoorwegmaatschappij op de Koninklijke Nederlandsche Locaalspoorwegmaatschappij. (131)

Algemeen verklaarde men zich ingenomen met deze wetsvoordracht, omdat zij geacht werd in het voordeel te zijn zoowel van de betrokken spoorwegmaatschappijen als van den Staat.

Intusschen waren er vele leden, die het zouden betreuren, indien de overeenkomst de strekking had om eene eventueele naasting van de spoorwegen te bevorderen.

Andere sloten zich aan bij de klacht in het Verslag der Commissie van Rapporteurs van de Tweede Kamer geuit, dat de Regeering waar zij over machteloosheid klaagt tegenover de groote maatschappijen, de gelegenheid die zij had, gelijk hier het geval was, niet had gebruikt om in het belang van het publiek eenige faciliteiten in het verkeer van de groote maatschappijen te bedingen.

Hiertegen werd opgemerkt, dat eene dergelijke verklaring van machteloosheid als door den Minister in de vergadering der Tweede Kamer van 21 December is uitgesproken, niet behoefde te worden afgelegd vermits de Regeering in de weigering van de goedkeuring van reglementen en dienstregelingen vol-